

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 247 16 Φεβρουαρίου 2009

Τό ἐννοιολογικό βάθος

κατακραυγή μας οὐρανομήκης. Ἡ ἐννοιολογική ἀποσαφήνισή μας ἀνύπαρκτη. Μιλᾶμε καί φωνάζουμε καί διαμαρτυρόμαστε γιά τήν ἔξαρση καί τή διασπορά τῆς λοιμικῆς, ἀντικοινωνικῆς πρακτικῆς τῆς διαφθορᾶς. Ἀλλά κανένας δέ βρίσκει τό θάρρος νά ἀσχοληθεῖ ἐρευνητικά μέ τό φαινόμενο καί νά μᾶς πληροφορήσει ποιές εἶναι οἱ αἰτίες του καί ποιά τά συγκεκριμένα, ἀπαξιωτικά συμπτώματά του. Οἱ ἐνοχλημένοι-κυβερνήτες καί κωπηλάτες τοῦ πολιτικοῦ σκάφους, δημοσιογραφικοί κομπάρσοι ἢ στηλιτευτές τοῦ κυβερνητικοῦ προγραμματισμοῦ καί τῶν συμπτωμάτων, πού συνοδεύουν τίς ὑποπτες καιρικῆς ἐπεμβάσεις, ἢ καί ἀπλοί θεατές τῆς κοινωνικῆς ἀντιμαχίας-κάνουν ὅλοι ἀγώνα, ἀνάλογο μέ τούς προσωπικούς, κρυφούς σχεδιασμούς τους, νά ἀναδείξουν καί νά κατακεραυνώσουν τίς πρακτικές τῆς διαφθορᾶς ἢ νά ἐπικαλύψουν τούς ἔνοχους μέ τό χιτώνα τῆς ἀνευθυνότητας.

Κανένας, όμως, από αυτούς δεν αναλαμβάνει τόν κόπο και την ευθύνη να διερευνήσει σέ βάθος και πλάτος τό φαινόμενο και νά μās αναδείξει τή φλαιγμένουσα έστία τής διαφθοράς και τό άνοιγμα τών καταστροφικών συμπτωμάτων της.

Προβληματισμένος από αυτή τή σιωπή ή τή συγκάλυψη-χαρκτηρίστε την μέ τόν όρο, πού προτιμάτε-άποφάσισα νά άνοίξω τά λεξικά τής έλληνικής μας γλώσσας και νά άναζητήσω εκεί τό πρωταρχικό νόημα του στίγματος τής «διαφθοράς», πού κυκλοφορεί αδιάκοπα στά χείλη μας, ένω παραμένει άδιευκρίνιστο στό λογισμό μας.

Σας μεταφέρω τίς έρμηνείες, πού συνάντησα σέ ένα από τά λεξικά μας. Στο γενικά άναγνωρισμένο και άποδεκτό λεξικό του Σκαρλάτου Δ. του Βυζαντίου, πού, κατά τή δήλωση του συντάκτου του, εκδόθηκε τό 1852, «έπί τή βάσει πάντων τών άχρι τουδε εκδεδομένων Έλληνικων Λεξικων». Διαβάζω, λοιπόν, εκεί: «*Διαφθορά=ή παντελής φθορά, ή επί τό χειρον παρεκτροπή, νόθευσις, δωροδοκία, έντρόπιασμα*». Και στό ρήμα «διαφθείρω», βρίσκω τήν άκόλουθη έρμηνεία: «*Φθείρω όλως διόλου, μεταβάλλω επί τό χειρον, νοθεύω, χαλνώ, άτιμάζω, φονεύω, άφανίζω*».

Εκείνος, πού διαβάζει τίς έρμηνείες αυτές, συνειδητοποιεί, πώς ή διαφθορά δεν είναι μιά επί μέρους, συμβατική ή συμπτωματική άπόκλιση από τήν άκεραιότητα και πληρότητα τής ανθρώπινης ύπαρξης, αλλά ολοκληρωτική μετάλλαξη και άπαξιωτικός έκφυλισμός τής αυτοσυνειδησίας και άνεπίστροφη άλλοίωση τής πνευματικής ευαισθησίας του άτομου. Ό άνθρωπος, πού έμπλέκεται στά δίχτυα τής διαφθοράς, δέ χάνει μόνο τά άντιανακλαστικά, πού μπορουν νά τόν φέρουν σέ επίγνωση τών λαθών του και νά τόν ανακόψουν στην καταστροφική κατηφόρα του. Μεθυσμένος ή ύπνωτισμένος στό κλίμα τών διαφθαρμένων επενδύσεών του, τρέχει από τό κακό στό χειρότερο. Άτιμάζει και άφανίζει τήν προσωπικότητά του. Αυτά λένε τά λεξικά μας και αυτά επικυρώνει ή καθημερινή έμπειρία μας.

Ωστόσο, ένω, στην εποχή μας, γίνεται τόσο φλύαρη υπόμνηση τής τρέχουσας διαφθοράς, όλοι οί επαναστατημένοι και επικριτικοί διαχειριστές ή επεξεργαστές τής σύγχρονης άλλοτριωτικής

πραγματικότητας ἐπικεντρώνουν τὰ βέλη τους, ἐπιλεκτικά καί περιοριστικά, μόνο σέ κάποιες ἀπό τίς ἀναμμένες καί φλεγόμενες ἐστίες τῆς διαφθορᾶς, σέ κάποιες ἀπό τίς πράξεις τῆς σύγχυσης, τῆς ἔκλυσης καί τῆς ντροπῆς, ἐνῶ ἀποφεύγουν, συστηματικά, νά ἐξερευνήσουν τίς δραματικές διαστάσεις τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀλλοτρίωσης, πού ὑφίσταται «ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος» (Α΄ Πέτρ. γ΄ 4). Δειλιάζουν νά εἰσδύσουν στό ἀπύθμενο ψυχικό βάθος τῆς ἀνήσυχης γενιᾶς μας, ἡ ὁποία φλόμωσε, κυριολεκτικά, μέσα στίς καπνιές τῶν νέων ἰδεῶν καί τῶν καταλυτικῶν δομῶν, πού ἐπικέντρωσαν τὰ δράματά της καί τήν ἀγωνιστικότητά της στήν πλησμονή τῆς εὐμάρειας, στή λατρεία τῆς ὕλης καί τῆς σάρκας καί δέν ἄφησαν χῶρο γιά τήν ἄσκηση τοῦ πνεύματος καί γιά τήν καλλιέργεια τῆς εὐαισθησίας τῆς συνείδησης.

Ετσι, ἐνῶ, σήμερα, στιγματίζεται καί ἐνοχοποιεῖται ἡ διαφθορά, ἐστὶν περίπτωση, πού λειτουργεῖ ὡς κατάχρηση καί ἐκμετάλλευση ἠγετικῶν προνομίων, ὡς κλοπὴ ἀλλότριας κτήσης, ὡς σφετερισμός τῆς καλοπέρασης, πού, θεσμικά, ἀνήκει στό σύνολο, δέ στιγματίζεται καί δέν ἀντιμετωπίζεται ἡ ἀλλοίωση τοῦ ψυχικοῦ βάθους, πού προηγεῖται τῶν ἐξωτερικῶν, καταλυτικῶν ἐκδηλώσεων. Ἡ νάρκωση τῆς συνείδησης. Ἡ ἀπόσβεση καί ὁ ἀφανισμός τοῦ πίνακα τῆς ἠθικῆς δεοντολογίας. Ἡ διαγραφή ἀπὸ τό δίσκο τῆς μνήμης τῆς ἀδελφικῆς σχέσης τῆς μιᾶς ὑπαρξης μέ τήν ἄλλην. Καί, προπάντων, ὁ ἀφανισμός τῆς ἐσώτερης πληροφορίας ὅτι λειτουργεῖ ἀδιάκοπα καί πάντοτε εὐεργετικά, ἡ σταθερὴ ἐξάρτηση τοῦ ἀνθρώπου-πλάσματος ἀπὸ τήν ἀγιότατη θέληση τοῦ Πλάστη καί Πατέρα Θεοῦ.

Μέ τίς συνθῆκες αὐτές, ἡ ὁποιαδήποτε καταφορά, κατὰ τῆς σύγχρονης, νικτικῆς διαφθορᾶς, καταντάει φλυαρία ἄκαρπη. Λόγια τοῦ ἄερα, πού δέν ἀναστρέφουν τό κλίμα. Θρηνητικό ἄσμα, πού δέν παρηγορεῖ τίς καρδιές. Οἱ συνεργάτες τῶν ἐφημερίδων μας διεκτραγωδοῦν τήν κατάπτωση. Οἱ σχολιαστές τῶν ὀρθάνοιχτων τηλεοπτικῶν παραθύρων μας ὀρύονται. Τό κατατρομαγμένο Κοινοβούλιό μας συνταράσσεται. Ἀλλὰ τὰ ὄργανα τῆς διαφθορᾶς μήτε τρομάζουν, μήτε ἀποφασίζουν τή διακοπή τῆς, καταλυτικῆς γιά τό πρόσωπό τους, συνεργασίας μέ τό πονηρό καί λαθραῖο κύκλωμα.

Έμπλοκή καί διαπλοκή

ατάθεσα, σέ δυό συνέχειες, τίς έκτιμήσεις μου καί τίς άνησυχίες μου γιά τό σχήμα «τῆς Νόμῳ κρατοῦσης Πολιτείας». Γιά τό καταπιεστικό σύστημα διοίκησης τῆς Ὁρθόδοξης ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μας, πού τή δεσμεύει καί τήν καθυποτάσσει στό άπίθασο ἄρμα τῆς κοσμικῆς Πολιτικῆς ἐξουσίας καί τή σύρει σέ μιά σκόπιμη, ἀδιάκοπα ἐναλλασσόμενη καί τραγικά ἀτελέσφορη διακύμανση ἀπό τήν ἰσοπεδωτική ἐμπλοκή στό γρανάζια τῆς κρατικῆς μηχανῆς στή σκοτεινή διαπλοκή μέ τούς ἐξουσιαστές τῆς ἡμέρας.

Στό διάστημα τῆς ἐνασχόλησής μου μέ τό θέμα αὐτό, ξέσπασαν, ἀδόκητα, οἱ τραγικές ἐξεγέρσεις, πού ἔφεραν στό ὄριο τῆς ἀπόγνωσης καί τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ ὁλόκληρη τήν ἑλληνική οἰκογένεια. Τά Σχολειά ἔκλεισαν. Τά παιδιά μας ξεχύθηκαν στούς δρόμους. Οἱ διαμαρτυρίες τους, τά παράπονά τους καί οἱ καταφορές τους στρίμωξαν στό ἐδώλια τῆς ἐνοχῆς τήν κατεστημένη γενιά καί τήν ἐπιλεγμένη ἡγεσία τῆς. Τό αἷμα ἔβαψε τήν πολυπαθῆ ἑλληνική γῆ. Οἱ φωτιές ἀπανθράκωσαν περιουσίες, πού ἀποκτήθηκαν μέ βαρύ μόχθο. Ἡ καθημερινότητα πῆρε

«τὴν ἀνάποδη» καί κατάντησε κόλαση.

Ἡ ἐμπειρία τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς καταγίδας, μέσα στό πλαίσια τῆς εὐρύτατης προβληματικῆς τῆς, μοῦ ἔδωσε τό ἔναυσμα, νά ξανατοποθετήσω στήν τράπεζα τῆς ἔρευνας καί τῆς ἐπισταμένης τομογραφίας τό σχήμα ἐξάρτησης τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν Πολιτεία καί νά φωτογραφήσω τά ἀρνητικά καί, κατά περίπτωση, καταστροφικά παράγωγα τοῦ ἄθεσμου ἐναγκαλισμοῦ τοῦ χαρισματικοῦ ἐπισκοπικοῦ ἡγετικοῦ λειτουργήματος μέ τήν, ἐντυπωσιακά πολύχρωμη ἢ διακριτικά καμουφλαρισμένη, κοσμική σκοπιμότητα.

Ἀπομόνωσα, πρὸς στιγμή καί κράτησα σέ ἀπόσταση ἀπό τόν ἀνήσυχολογισμό μου, τούς βανδαλισμούς. Τή φωτιά καί τό αἷμα καί τήν κοινωνική ἀναταραχή, πού ἔδωσαν τό στίγμα τῆς κόλασης, σέ περίοδο, παραδοσιακά, σφραγισμένη μέ τό οὐράνιο ἄγγελμα τῆς εἰρήνης. Ἐμεινα ἀκούγοντας καί ἀναλύοντας τά συνθήματα τῶν πυρωμένων-γιατί ὄχι καί ἐξαλλων-διαδηλωτῶν. Τῆς γενιᾶς πού ἔρχεται πίσω μας, γιά νά κλείσει τίς πληγές τῶν ἀ-

νομημάτων μας και για να χαράξει δρόμους αξιοπρέπειας, αυτοσεβασμού και ανάδειξης της δύναμης και της όμορφιάς του άτιμπτου ανθρώπινου προσώπου μας.

Τό πρώτο τους σύνθημα, ήταν ένα παράπονο. "Ετσι, πού διακινεΐστε και λειτουργείτε σεις, ή προωθημένη γενιά των γονιών μας και των δασκάλων μας και των πολιτικών αρχόντων μας, στραπατσάρετε την άνοιξιάντικη ανθοδέσμη των όραμάτων μας και μᾶς πνίγετε στά μαῦρα λύματα της απόγνωσης. Δέ βλέπουμε μπροστά μας άνοιχτούς τούς όρίζοντες της προσωπικής μας ανάπτυξης και ανάδειξης. Όλες οί πόρτες κλειστές. Καί όλες οί δυνατότητες μετοχής μας στό κλάμπ της έπιτυχίας και της εύάρειας, παγιδευμένες. "Αν μοχθήσουμε, σκυμμένοι στή μελέτη και στή έρευνα, θά πέσουμε, άπροσδόκητα, στό περιθώριο της άναδουλειᾶς, της ύποαπασχόλησης, της πλεμπάγιας, πού άμείβεται μέ τό έξευτελιστικό μηνιάτικο των 700 ευρώ. "Αν δοθοῦμε στή σκληρή επαγγελματική ή εργατική βιοπάλη, θά συναντήσουμε, στόν τραχύ δρόμο μας, τήν ύπερτροφική έκμετάλλευση.

Τό δεύτερο σύνθημα της επαναστατημένης ελληνικής νεολαίας ήταν ή έξασφάλιση της άπεριόριστης έλευθερίας. Ή κατακύρωση των δικαιωμάτων, πού τά συμπιέζει και τά έξουθενώνει ή κρατική παρεμβατικότητα και τό σιδερένιο χέρι του μηχανισμού της άστυνόμησης.

Καί τό τρίτο αίτημα-ένα σύνθημα, πού χτυπάει τή θύρα του μηδενισμού και της άπόλυτης άρνησης είσφορᾶς πειθαρχημένου μόχθου στήν ανάπτυξη και εύρυθμη λειτουργία του κοινωνικού συνόλου-ήταν ή έξασφάλιση άσυ-

δοσίας και άσυλίας, άκόμα και στίς περιπτώσεις έμπρησμών και όλικῆς καταστροφῆς της περιουσίας και των όνείρων του μισητού γείτονα ή του άνεύθυνου συμπολίτη.

Πρόσεξα, άνήσυχος, τήν άπουσία ή τήν άποσιώπηση, κατά τίς φορτισμένες έκδηλώσεις διαμαρτυρίας, όλων εκείνων των άνησυχιών και των προβληματισμών, πού όχι άπλώς έγγίζουν, αλλά μαστίζουν κυριολεκτικά τή σύγχρονη νεότητα. Των άρνητικών κοινωνικών έξελίξεων. Των συμπτωμάτων έκτροπῆς από τά φυσιολογικά όρια της ύπαρξης και της έκπτωσης στήν άρρυθμία και στή σκότωση. Τήν άπώλεια του μονοπατιού της καταξίωσης και της χαρᾶς. Καί τήν έμπλοκή στή σκοτεινιά της άθεράπευτης θλίψης.

Οί έπίσημοι όργανισμοί, πού άσχολοῦνται μέ αναλύσεις του μοντέρνου κοινωνικού φάσματος και τά μέσα της μαζικής ένημέρωσης, πού έπεξεργάζονται και δημοσιοποιούν τά πορίσματα των έρευνών και τά στοιχεΐα των δημοσκοπήσεων, έμφανίζουν και ύπογραμμίζουν άνήσυχα, κάποιες τραγικές έμπλοκές, πού άναστέλλουν τή ζωτικότητα της νεολαίας μας και σκοτίζουν τόν όρίζοντα των όνείρων της και των έπιδόσεων της.

Ποιές εΐναι αυτές;

Πρώτη, έμπλοκή, τραγικά άσύμβατη μέ τό νεανικό σθένος και τήν όρμή για δημιουργία, εΐναι τό ψυχικό σύδρομο της κατάθλιψης. Οί νέοι μας σήμερα, στή μεγάλη τους πλειονότητα, δέν άναπνέουν τήν άνοιξη και δέν ίχνογραφούν τήν αύριανή τους πορεία, δίχως νά βαραίνουν τήν ψυχή τους και τά δάχτυλά τους οί σωρευμένες, άρ-

νητικές έμπειρίες. Πρίν άνθίσουν και δώσουν καρπό, έχουν ζήσει την απογοήτευση και τη θλίψη. Τη σκότωση του νοῦ. Και τη βαρυθυμία της καρδιάς. Και έχουν προσφύγει, σά σέ μοναδικό σωτήρα, στα αντικαταθλιπτικά σκευάσματα, πού τούς τά προμηθεύει, μέ επαγγελματική εύσυνειδησία, άλλ' όχι μέ άμεσότητα αγάπης, τό κατεστημένο σύστημα.

Πόση έκταση και ποιά καταστροφική επίδραση έχει τό σύνδρομο της κατάθλιψης στους σχηματισμούς της σύγχρονης νεολαίας έπισημαίνεται καθημερινά μέ ανακοινώσεις και μέ στατιστικές και όμολογεῖται από τίς ίδιες τίς καρδιές, πού νοιώθουν προδομένες και παραλυμένες.

Ή δεύτερη έμπλοκή είναι τά ναρκωτικά. Μάστιγα θανατηφόρα, πού πληγώνει τη νεανική ζωντάνια, κλέβει τη δύναμη, γκρεμίζει τά όνειρα, και αφήνει, στην άκρη του δρόμου της ζωής, έρείπια, άπομεινάρια ανθρώπινων υπάρξεων.

Πώς διακινούνται τά ναρκωτικά και πώς φτάνουν στά χέρια των παιδιών μας, τό γνωρίζουν όλοι. Και ή άνώτατη πολιτική ήγεσία και ή κατεστημένη δικαστική έξουσία και ή προνομιακή κοινότητα των δασκάλων και παιδαγωγών της νεότητας και οι πατεράδες και οι μανάδες, πού δίνουν ζωή και τρέφουν μέ όνειρα τά παιδιά, όλοι διαθέτουν, μικρή ή μεγάλη, ένημέρωση για την έμπορεία της αποβλάκωσης και έξουθένωσης. Όστόσο, ή αντίδραση είναι αναιμική και άναποτελεσματική.

Προχωρώ στην έπισήμανση της τρίτης έμπλοκής. Πρόκειται για την άφορητη μοναξιά, πού κατακυριεύει, σήμερα, τη νεανική ψυχή και την άναγκάζει νά περπατάει, δίχως τό γέ

μισμα της συντροφικότητας και της αγάπης, άγνωστη και άφιλη, δίχως τη ζεστασιά της στοργής και δίχως τη συμπαράσταση κατά τίς ώρες της περιπέτειας και της όδύνης, στίς διογκωμένες πληθυσμιακά σύγχρονες πολιτείες μας.

Και, δυστυχώς, απόληξη όλων αυτών των έμπλοκών, πού ή καθεμιά κλονίζει και άποδυναμώνει θανάσιμα τίς νεανικές ύπάρξεις, είναι τό έσχατο τόλμημα, ή φυγή στην αυτοκτονία. Οι στατιστικές, πού έμφανίζονται κάθε τόσο σέ κρυφές στήλες των έφημερίδων, είναι τρομακτικές. Οι τελευταίες άπ' αυτές, άνεβάζουν τόν αριθμό των νέων άδελφών μας, πού ένοιωσαν νά γεμίζει τίς ψυχές τους τό σκοτάδι και ή άπόγνωση και πήραν την άπόφαση νά πνίξουν τά όνειρα και νά κόψουν τό νήμα της ζωής τους, σέ 6.000 περιπτώσεις, για ένα και μόνο χρόνο. Μπορείτε νά τό συλλάβετε; Στή μικρή μας πατρίδα, μέ τό συρρικνωμένο πληθυσμό της, 6.000 παιδιά, από 14 ίσαμε 18 χρονών, χάνουν τη δύναμη των όνείρων, νοιώθουν σβησμένο όλότελα τό φώς της έλπίδας και κάνουν τό άλμα προς τό σκοτεινό μνήμα.

Όλες αυτές οι έμπλοκές είναι βιώματα και παθήματα της σημερινής νεολαίας. Όμολογημένες και ύπογραμμισμένες. Άλλά-κατά λαθεμένη ή σκόπιμη έκτίμηση-δέν άποτυπώθηκαν στά συνθήματα της όργανωμένης νεανικής έξέγερσης, ούτε άναγράφηκαν στά κατάρστιχα των αίτημάτων της. Τό «γιατί» παραμένει ως έρωτηματικό και, για πολλούς, ως αίνιγμα. Άραγε δέν ένοιωσαν την άνάγκη νά τίς προβάλουν και νά τίς καταγγείλουν οι νέοι μας, αυτοί, πού βιώνουν την κρίση και ύφίστανται τίς τραγικές έπιπτώσεις

της μοναξιάς, των ναρκωτικών και της κατάθλιψης; "Η, μήπως, η κρυφή καθοδήγηση της πολιτικοποιημένης ομάδας κρούσης και πρόκλησης ταραχών έκρινε, ότι η επικέντρωση της καθολικής, λαϊκής προσοχής μόνο στίς τραγικές εξελίξεις του σημερινού οικονομικού κράχ, στον έγωκεντρισμό και στην αναισθησία των παραγόντων του άμετρου πλούτου και στην κλειστή αγορά, πού δέν αφήνει χώρο για την αναπτυσσόμενη νεότητα, αποτελούν σαλπίσματα άφυπνιστικά, ικανά να γκρεμίσουν την έφήμερη πολιτική ήγεσία και να άνοιξουν τό δρόμο, για την «προσκαρτερούσα» διάδοχη;

Τήν άποσαφήνιση αύτών των έρωτηματικών την παραπέμπω στους άρμόδιους άναλυτές των καθαρά πολιτικών εξελίξεων. Έγώ καλώ τους άναγνώστες μου σέ μία και μοναδική έπισημάνση:

Οί νέοι μας, μέ τίς φωνές τους και μέ τίς διαμαρτυρίες τους και μέ τους έμπρησμούς τους, έστησαν στά έδώλια της κρίσης και της ένοχοποίησης όλόκληρο τόν πολιτειακό μηχανισμό. Μέ όλες τίς διακλαδώσεις του. Καί μέ την ποικιλότητα των άρμοδιοτήτων του. Καί μέσα σ' αυτό τό πολύπλοκο και πολυποίκιλο σύστημα, ένέταξαν και την Έκκλησία της Ελλάδος. Τή θεώρησαν και την ύπολόγισαν ως ένα μέρος, ένα έξάρτημα και ένα συντελεστή της γενικής άρρυθμίας και της κακοδαιμονίας του σύγχρονου κοινωνικού και οικονομικού μας status. Καί τή φόρτωσαν μέ τίς κατηγορίες της άσυμπάθειας και της περιφρόνησης στά προβλήματα και στίς πικρίες της νέας γενιάς.

Ή όργισμένη έξαγγελία μομφής σέ

βάρος της Έκκλησίας, έξ αίτίας των έπιφυλάξεων Της ή της άπροθυμίας Της νά δραστηριοποιηθεί και νά ήγηθεί στον άγώνα, για την έπίλυση των νεανικών αίτημάτων, πού άναφέρονται στην αύριανή επαγγελματική τους ένταξη και στην έξασφάλιση έπαρκών πόρων για τή μετοχή στό άπολαυστικό τραπέζι της εύμάρειας, έχει ένα στίγμα δικαιολογημένης άφετηρίας, αλλά και ένα στίγμα σκόπιμης ή άθέλητης παραπλάνησης.

Ή σκόπιμη ή άθέλητη παραπλάνηση, πού άποτελεί τό ύπόβαθρο της νεανικής καταφοράς, έγκειται στό γεγονός, ότι οί νέοι μας είδαν ή και έννοιωσαν την Έκκλησία μόνο σά θεσμό δεμένο και έξαρτημένο από τό Κράτος. Σάν υπηρεσία ένταγμένη στό σύστημα διαπλοκής των έγωκεντρικών συμφερόντων και των πολλαπλών διακρίσεων. Δέν τους δόθηκε ή εύκαιρία ή δέ θέλησαν νά προσεγγίσουν την Έκκλησία και νά τή γνωρίσουν ως Σώμα άνεξάρτητο, θεμελιωμένο στή βάση του Σταυρού του Ίησου Χριστού. Ώς φορέα μηνυμάτων ύπαρξιακής άπελευθέρωσης από την τυραννία και την έξουθένωση της ύλοφροσύνης και ως παραστάτη στην άναζήτηση φωτισμένου όράματος και καταξιωμένου νοήματος της σύντομης, αλλά και πολύτιμης διαδρομής του βίου. Τή χτύπησαν και την πολέμησαν, γιατί πίστεψαν, ότι ένέχεται, ως έταίρος και μέτοχος, στην ίδιοτελή κατανομή του πλούτου και των κοσμικών προνομίων και-παράλληλα-στην περιθωριοποίηση των όνείρων της διάδοξης γενιάς και στην έκμετάλλευση του δυναμισμού της.

Ή καταφορά της νεολαίας μας ένάντια στην Έκκλησία οίκοδομείται στην πλανεμένη μονόπλευρη φωτο-

γράφηση της Ἐκκλησίας. Ἀναλαμβάνω, ὅμως, τὴν εὐθὺνη νὰ τὴ δικαιολογήσω-ὄχι νὰ τὴν καλύψω-γιατί ἡ μακρά πρόσδεση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης στό ἄρμα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας προκάλεσε ἀλλοίωση τῆς χαρακτηριστικῆς ποιμαντικῆς ὑπευθυνότητος καί παρουσίασε τό προφίλ τοῦ Ἐπισκόπου ὡς πιστό ἀντίγραφο τοῦ προφίλ τοῦ κρατικοῦ ἄρχοντα.

Ἡ Ἐκκλησία, σέ διάστημα 180 χρόνων, εἶναι ἐξαρτημένη ἀπό τό Κράτος. Καί-κατά συνέπεια-δέσμια στίς θελήσεις καί στούς προγραμματισμούς παραγόντων, πού δέν ἔχουν κανένα πνευματικό δεσμό καί καμμιά κοινωνία μέ τά ὁράματα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πραγματική Της ζωὴ καί ἡ ἀτίμητη προσφορά Της ἐκδιπλώνονται ἔξω ἀπό τό κιγκλίδωμα τῆς Κρατικῆς ἐπιτήρησης καί μακριά ἀπό τοὺς σχεδιασμούς τῆς ὑπαρξιακῆς καταδυνάστευσης. Ἀλλά ἡ συχνὴ παρουσία τῆς ἡγεσίας Της στὴν πλουμιστὴ ἐξέδρα τῆς Κρατικῆς ἐξουσίας καί ἡ πολλαπλὴ-συχνὰ σκοτεινὴ-διαπλοκή Της μέ τοὺς μηχανισμούς καί μέ τά πρόσωπα τοῦ Κυβερνητικοῦ χώρου, τὴν ἐμφανίζουν «ἐκκοσμικευμένη» καί φαλκιδευμένη *«εἰς πειρασμόν καί ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καί βλαβεράς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καί ἀπώλειαν»* (Α' Τιμοθ. στ' 9).

Ἡ δικαιολογημένη ἀφετηρία τοῦ νεανικοῦ ξεσπάσματος-ἔστω καί ἂν ἡ πλειονότητά τους δέν τὴ συνειδητοποιοῦν ἢ δέν τὴν ἀναγνωρίζουν-εἶναι ἡ ἐπὶ αἰῶνες γόνιμη παρουσία τῆς Ἐκκλησίας στό κοινωνικὸ γήπεδο καί τό ἀναφαίρετο δικαίωμά Της νὰ ἐκφέρει λόγο ἀποφασιστικὸ στὴ διαδικασία

χειραγώγησης τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης καί στὴ διαμόρφωση τοῦ κοινωνικοῦ καί πολιτιστικοῦ μοντέλου, ἀλλὰ, ταυτόχρονα, ὑπέχει καί βαρύντατη εὐθὺνη γιὰ τό κλίμα τῆς κατάθλιψης καί τῆς ἀπογοήτευσης, πού ὑποδέχεται, στὴ συγκεκριμένη ἱστορικὴ στροφή, τὴ στρατιά τῶν νέων μαχητῶν τῆς ζωῆς.

Ἔστω καί ἂν τὰ τρέχοντα κοσμικὰ συγκροτήματα πασκίζουν νὰ τὴν ἀπομονώσουν, νὰ τὴν πετάξουν ἔξω ἀπό τό γήπεδο τῆς προσφορᾶς καί τῆς δημιουργίας, ἔστω καί ἂν τὴ σπιλῶνουν μέ τὴ ρετινιά, ὅτι δέν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρά ἓνα ἀπολίθωμα τοῦ μακροῦ παρελθόντος, ἡ ζωντάνια Της παραμένει ἀκατάβλητη καί ὁ λόγος Της οὐσιαστικός καί καθοδηγητικός γιὰ τίς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις.

Ὁ σαρκωμένος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διακήρυξε: *«Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωὴ»* (Ἰωάν. ιδ' 6). Καί ἡ Ἐκκλησία λιτανεύει αὐτὴ τὴν Ἀλήθεια μέσα στὸν ἀσταμάτητο κλυδωνισμό τῆς ἱστορίας καί τὴν ἐκδιπλώνει μπροστά στά μάτια καί στίς καρδιές, πού ζητοῦν φῶς καί καθοδήγηση.

Ἔχοντας αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ ἡ Ἐκκλησία καί αὐτὴ τὴν εὐθὺνη, εἶναι φυσικὸ νὰ κρίνεται ἢ καί νὰ κατακρίνεται γιὰ τίς ὅποιες παραλείψεις τῶν λειτουργῶν Της καί γιὰ τίς ὅποιες, ἄθεσμες, προσχωρήσεις τους στό πνεῦμα καί στίς ἐκτροπές τοῦ κοσμικοῦ περιβάλλοντός τους.

Ἐδῶ θὰ ἤθελα νὰ κάνω μιά στάση ἐξομολογητικῆς ἀναφορᾶς στὴ διάδοχη γενιά μας. Νὰ μιλήσω ὄχι γιὰ τὰ δικά τους λάθη, ἀλλὰ γιὰ τὰ δικά μας.

Ὅχι γιὰ τίς διάστρφες προπαγάν-

δες, πού άράδιασαν στο δρόμο τους τήν ποικιλόχρωμη άπάτη, αλλά για τόν ξύλινο λόγο καί τή φτηνή ώραιολογία τών φορέων του ήγετικού έκκλησιαστικού χαρίσματος, πού δέ φωπίζουν τούς όρίζοντες του βίου καί δέν έμφυσούν 'Αγιο Πνεύμα στα βάθη τής νεανικής ψυχής.

"Οχι για τήν παγωνιά τής άδιαφορίας, πού κυριαρχεί στις έγωκεντρικές πολιτιστικές δομές καί είσβάλλει, ως νόθος ήγετικός δανεισμός, στα έκκλησιαστικά διευθυντήρια, έπηρεάζοντας άρνητικά τήν κοινή γνώμη καί κάνοντας τό νεανικό περπάτημα έγχείρημα άπόγνωσης. 'Αλλά για τήν άπόψυξη τής αγάπης στις καρδιές, πού τάχτηκαν νά τή διατηρούν άμείωτη καί άνόθευτη καί νά τή μεταλαμπαδεύουν, ως φώς καί ζεστασιά του ούρανοϋ στήν άνθρώπινη κοινωνία μας.

"Οχι για τήν έκμετάλλευση, πού έχει καταντήσει πίστη καί θεωρία καί τρόπος ζωής. 'Αλλά για τή συναδέλφωση κάτω άπό τήν πατρική προστασία του κοινοϋ, μεγάλου Πατέρα καί Πλάστη μας.

Ναί, θέλω νά βεβαιώσω καί νά προσυπογράψω, ότι στήν πρόκληση αύτης τής καταλυτικής έκρηξης, αύτου του άδιέξοδου, πού έφερε στο όριο ζωής καί θανάτου τή νεολαία μας, έχουμε μεγάλο μερίδιο ευθύνης καί όλοι έμείς, πού δέν προβάλαμε μπροστά της, ως άνοιγμα γνώσης, ως γεύση έμπειρίας καί ως δείγμα πράξης τήν κοινωνία τής 'Αγάπης, πού θεμελιώθηκε τή βραδυά του Μυστικού Δείπνου, ύπογράφηκε στή βάση του Σταυρου καί αναπτύχτηκε, σέ διάσταση οίκουμενική, άκόμα καί μέσα στις όρμητικότετες θύελλες τών διωγμών καί στα βαρβαρότατα αίματοκυλίσματα τών τυραννικών συ-

στημάτων.

Νύσταξε καί άποκοιμήθηκε ή δική μας φρόνηση καί τά παιδιά μας διδάχτηκαν τήν άπονιά, τράφηκαν μέ τά συνθήματα τής έπιθετικότητας καί ποτίστηκαν μέ τό άφιόνι του μίσους.

Μέσα στα σπίτια τους, εκεί, πού στήθηκε τό λίκνο τους καί άνοιχτηκε ή πρώτη άγκαλιά, δέ διάκριναν τήν κοινή, άγαπητική δέσμη τών γονιών τους, νά τά φωτίζει καί νά τά ζεσταίνει. Κάπου εκεί, στις παγωμένες κάμαρες του καλοστολισμένου σπιτικού τους, άνακάλυψαν κρυμμένη τήν καχυποψία, τήν ψυχρότητα, τήν άπώθηση, όλα τά άρνητικά αίσθήματα, πού άντιστρατεύονται στήν αγάπη καί γκρεμίζουν τό άνάκτορο τής στοργής.

Καί σάν πέρασαν τά πρώτα τους χρόνια, πολλά άπό αύτά είδαν νά γκρεμίζεται, ολοκληρωτικά καί όριστικά, τό άνάκτορο, τό ύψωμένο για νά στεγάσει τήν οίκογενειακή αγάπη. "Εχασαν, ξαφνικά καί άπότομα, άπό μπροστά τους τή φυσιογνωμία του πατέρα ή τής μάνας καί είδαν νά θρονιάζεται στήν πατρική ή στή μητρική θέση ένα ξένο πρόσωπο, ένας ψυχρός καί άπρόσιτος «πατέρας» ή μιά κρύα καί άδιάφορη «μána», πού δέ διάθεταν στις καρδιές τους άποθέματα στοργής καί δέν είχαν τόν τρόπο νά άγκαλιάσουν τό νεαρό βλαστάρι καί νά τό ζεστάνουν μέ τή γονική αγάπη τους. Μέσα σ' αυτές τίς συνθήκες, πώς νά νοιώσουν καταξιωμένο τό πρόσωπό τους καί πώς νά αγαπήσουν τήν ανθρώπινη μάζα, πού στροβιλίζεται γύρω τους;

Μέσα στα σχολεία τους, δάνεισαν τήν προσοχή τους στήν έδρα, για νά πάρουν γνώση ζωής καί έλπίδα καταξίωσης. Καί δέν άκουσαν, παρά μονάχα τυποποιημένες διδαχές, πού ένήμερω-

ναν για την πρόοδο της έπιστημονικής έρευνας ή της τεχνικής ανάπτυξης. Χρόνια όλόκληρα στά θρανία, δέν άκουσαν έστω και ένα λόγο, γέννημα άνύσταχτης, πνευματικής αναζήτησης, πού νά προσεγγίζει υπεύθυνα τό μυστήριο της ζωής και νά χειραγωγεί στην πληρότητα της εϋτυχίας. Άντίθετα, ή άκοή τους και ή καρδιά τους φορτίστηκαν μέ τά μίση του πεζοδρομίου και μέ τή σκληρότητα του έκδικητή.

Στά χρυσά χρόνια της έφηβείας τους, στη στροφή του δρόμου, πού οί καρδιές αναζητούν την ισόβια συνοδοιπορία μέ τό πρόσωπο της υπέρτατης αγάπης, τό «σύζυγο» ή τή «σύζυγο» και όραματίζονται τόν όρκο της όλοκληρωτικής άφοσίωσης, τό μοίρασμα των πόθων και των μόχθων, τό κοινό σκύψιμο στο λίκνο του βρεφικού κλάματος και του άγνου, παιδικού χαμόγελου, τά παιδιά μας άπομονώθηκαν και άποξενώθηκαν από την όμορφιά της συζυγικής άφοσίωσης και στρατεύτηκαν στην αναζήτηση της μαγείας του σέξ και στο κυνήγι της υπερτονισμένης «άπελευθέρωσης» πού θυσιάζει τή στέρεη, ισόβια έμπειρία της άφοσίωσης στο βωμό της στιγμιαίας άπόλαυσης και της άνέννης άλλαγής. Φλούμωσαν μέ τά κηρύγματα και τίς διδαχές της σεξουαλικής άσυδοσίας. Και δέν άκουσαν ούτε μία λέξη ένημέρωσης και διδαχής, ότι «έρωτας» σημαίνει σφοδρή, όλόψυχη και άκατάλυτη αγάπη, ένότητα ψυχών, πού δέν την κλονίζει και δέν την άκυρώνει ούτε ό θάνατος. Και τό άποτέλεσμα ποιο ήταν; Οί νέοι μας άπομονώθηκαν και εϋτελίστηκαν στην τραγική δοκιμή των διαδοχικών διαζυγίων, στη διαπάλη μέ τό βρυκόλακα του έιτζ και στην άναμέτρηση μέ την παγερή μοναξιά.

Μετά από όλες αυτές τίς σκοταδικές παραπλανήσεις και τά ιδιοτελή προγράμματα πολιτικής-και μόνο-έκμετάλλευσης της νεανικής άπόγνωσης, δέ δικαιούται κανένας από τους ψυχρούς παρατηρητές των σύγχρονων κοινωνικών και πολιτιστικών έξελίξεων, νά έκπλήσσεται και νά διαμαρτύρεται, για τίς κουκοϋλες των νέων μας, πού κρύβουν τά άπογοητευμένα ή καταντροπιασμένα «πρόσωπα» τους και για τά ρόπαλα, πού τά ύψώνουν, για νά σηματοδοτήσουν την άκραία άποστροφή τους και τή μανία τους, ένάντια στη ρυτιδωμένη γενιά, πού τους άφησε, σά μοναδική κληρονομιά, τή μοναξιά και την κοινωνική άπαξίωση.

Δέν έχω, τούτη την ώρα, την παραμικρή έγγύηση, πώς ή πλειονότητα των σημερινών νέων μας διαθέτει τό κουράγιο νά σταθεϊ και νά δώσει προσοχή σε μία προβληματισμένη και βαθιά πονεμένη έξαγόρευση ενός λειτουργού της Όρθόδοξης Έκκλησίας, πού βιώνει, για δεκαετίες όλόκληρες τίς δραματικές ανακατατάξεις και σηκώνει, στους δικούς του ώμους, ένα σημαντικό μερίδιο της όδύνης. Θα τολμήσω, όμως, νά έκφραστώ ελεύθερα και τίμια, τουλάχιστο για κείνους, πού βάζουν αυτί νά ακούσουν και την άλλη άποψη. Θα διατυπώσω, όχι σε σχήμα συμβουλών, αλλά σε όρμητικό έξεπασμα αυτοκριτικής και γόνιμης κριτικής, τά λάθη της σημερινής έκκλησιαστικής μας ήγεσίας, πού-σε έκταση και σε ένταση όχι τυχαία-άποτελούν συνέπεια της ένταξης της στο κοσμικό σχήμα της Πολιτειακής και πολιτικής έξουσίας. Της κακόγουστης άντιγραφής των ύ-

περοπτικῶν κοσμικῶν συμπεριφορῶν. Τῆς ἔλξης ἀπὸ τῆ μαγείας τῆς χλιδῆς. Τῆς ἀκύρωσης τοῦ σχήματος διακο- νίας, πού προσδιόρισε μέ σαφήνεια ὁ Ἑσταυρωμένος καὶ Ἀναστημένος Ἀρ- χηγός τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός καὶ τῆς υἱοθέτησης τῆς, «ἀπὸ καθέδρας», ἐξαπόλυσης διαταγῶν καὶ διδασχῶν, πού προτρέπουν τὴν ἐκκλη- σιαστικὴ οἰκογένεια σὲ πλήρη καὶ ἀδι- αμαρτύρητη καθυπόταξη στὴ «δεσπο- τικὴ» αὐθεντία.

Ἀγαπημένοι μας νέοι. Τό θησαύρι- σμα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, τὰ γεγονότα, πού ἐκπροσωπεῖ καὶ τὰ ἀγαπητικά ἀνοίγματα τῶν ἁγίων Της, ἐκπέμπουν ἀέναο φῶς καὶ κληροδο- τοῦν μέ ἀνεκτίμητες ἐμπειρίες τὴν «ἐν συνεχῇ ἐξελίξει καὶ δραματικῇ ἐμπλο- κῇ» ἀνθρώπινη γενιά μας.

Ἐμεῖς, ὥστόσο, οἱ τιμημένοι μέ τὴν εὐθύνη τοῦ δασκάλου καὶ ποιμένα, ἔ- χουμε λοξοδρομήσει ἀπὸ τὴν ἀποστο- λή μας, υἱοθετώντας ἢ ἀντιγράφοντας τὰ σαθρά, κοσμικά διοικητικά μορφώ- ματα.

Ἀναπτύξαμε τὴ γραφειοκρατία καὶ ἀκυρώσαμε τὴ χαρισματικὴ διαποί- μανση.

Στήσαμε ἓνα «συμβατικό» καὶ «κα- κέκτυπο» ὑπουργεῖο πνευματικῆς παι- δείας, δίχως «παιδεία».

Διακηρύξαμε στό λαό τὴν πρόθεσή μας νά ἀνεγείρουμε ἓνα ὑπουργεῖο προνοίας καὶ μέριμνας καὶ περιορίσα- με στό «μηδέν» καὶ τὴν πρόνοια καὶ τὴν, κατ' ἄτομο, μέριμνα.

Ἀναγγείλαμε τό φιλόδοξο σχέδιο, νά ἐγκαινίσουμε ἓνα ὑπουργεῖο οὔσι- αστικῆς πνευματικῆς ἀνάπτυξης, πά- νω στά πρότυπα τῶν ἀκοίμητων Πα- τέρων μας καὶ ἀπορροφηθήκαμε στὴ διαδικασία τῆς ραστώνης καὶ τοῦ προ-

σωπικοῦ πλουτισμοῦ.

Τολμήσαμε νά ἐμφανίσουμε, ὡς δε- σμευτικὴ παράδοση, τό μόχθο τῶν ἁ- γίων Πατέρων μας καὶ μείναμε στίς δαδικασίες, πού ἀποδομοῦν τό μεγάλο μας χρέος.

Βγήκαμε στὴν κοινωνικὴ δημοσιὰ φορώντας «ἐν κομπασμῷ» τὰ διάσημα τοῦ σταυρώσιμου λειτουργήματός μας καὶ περπατήσαμε σάν αὐτοκρατορι- κοὶ ἡγεμόνες, προβάλλοντας, μέ ἄρρω- στημένη ἔπαρση, «τό μεγαλεῖο μας» καὶ ἀφανίζοντας τίς ἐπιταγές τοῦ χρέ- ους μας.

Μιλῆσαμε τὴν ξύλινη γλώσσα τῆς ἐποχῆς, τὴ διάλεκτο, πού χρησιμοποιοῦν οἱ κατὰ καιροὺς λαοπλάνοι καὶ ἀποξενωθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀμεσότητα τοῦ ζωντανοῦ, ὑπαρξιακοῦ διαλόγου, πού ἀνοίγει ὀρίζοντες καὶ θερμαίνει καρδιές.

Ὅλες αὐτές οἱ ἐκτροπές, ναί, βαρύ- νουν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία τῆς γε- νιᾶς μας καί-κατὰ προέκταση-τῆς γε- νιᾶς σας. Καὶ ἐγείρουν ἀνάχωμα στὴν πρόσβασή μας σὲ κοινὸ χῶρο ὁραμα- τισμῶν καὶ σὲ κοινὸ στάδιο δράσης.

Ἀλλά, σᾶς ἱκετεύω, μὴ μείνετε στὴν τομογραφία τῶν δικῶν μας ἀτοπη- μάτων. Ἀνοιχτεῖτε, ἐλεύθεροι, στοὺς ὀρίζοντες, πού φωτίζει ἡ Ἐκκλησία. Καὶ κάνετε δικὰ σας τὰ μεγάλα μηνύμα- τα καὶ τὰ ἀνεκτίμητα θησαυρίσματα, πού καταυγάζουν τὴν ἱστορία μας.

Μέ βάση τὴν καινούργια σας ἐμπει- ρία θά ἐμπλουτίσετε, ἀλλά καὶ θά κα- θάρετε τὸν καταλογισμό, πού συντά- ξατε καὶ ἀρχαιοθετεῖτε σὲ βάρος τῆς ἀπερχόμενης γενιᾶς. Παράλληλα, θά ἀνακαλύψετε καὶ θησαυρίσματα ἀνα- ξιοποίητα, ἱκανὰ νά διαλύσουν τὴ σκοτεινιά τοῦ νέου αἰῶνα μας καὶ νά καταυγᾶσουν τό μονοπάτι τῆς πο-

Ποιμαντικές Έπισημάνσεις ἀπ' τὴν Παγκόσμια Ὁρθοδοξία

Ἠθικές ἐνδοσκοπήσεις στὴν οἰκονομική κρίση.

Δημοσιεύουμε το δεύτερο μέρος τοῦ π. Βασίλειου C. Tudora, Ὁρθοδόξου ἱερέα τῆς Ἑλληνορθόδοξης Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἀμερικῆς, πού ὑπηρετεῖ ὡς ἐφημέριος σέ Ναό στήν Πολιτεία Τέξας.

Στὴν οἰκονομική κρίση τῶν ἡμερῶν μας βλέπουμε τούς μεγιστάνες τῆς Γουόλ Στρήτ νά ζητοῦν ἐναγώνια βοήθεια -τί εἰρωνεῖαι!- ἀπό τόν ἴδιο ἐκεῖνο λαό, πού ἐξαπατημένος ἀπό τίς δελεαστικές ὑποσχέσεις τους ἔχει πέσει θύμα τῆς ἀπληστης τοκογλυφίας τους, ἀπό τό φορολογούμενο πολίτη. Ἡ πτώση τους εἶναι ἄμεσο ἐπακόλουθο τῆς ἀκατάσχετης δίψας τους, νά πετάξουν στά ὕψη πλούτου, χωρίς νά λογαριάζουν κανένα ὄριο στίς δυνατότητές τους. Σάν τόν ἀρχαῖο Ἰκάρο, βλέπουν τώρα τά κέρινα φτερά τους νά λυώνουν καί αὐτοί νά παλεύουν ἀπεγνωσμένα νά σωθοῦν κάτω ἀπό συνθηκες ἐλεύθερης πτώσεως. «ὦ! Σεῖς πού ζητε ἐν μέσῳ πολλῶν ὑδάτων (οἱ Βαβυλώνιοι), οἱ πλούσιοι μέ πολλούς θησαυρούς, ἦρθε τό τέλος γιὰ σᾶς καί τά παράνομα κέρδη σας» (Ἱερ. μα' 13, κατά τό Ἑβραϊκό). Ἡ ἀποτυχία τους ἦταν προδιγεγραμμένη: «Ἀνδρεῖος ἐν ἀσεβείαις συκο-

φαντεῖ πτωχούς (ἄνθρωπος θρασύς καί ἀχαλίνωτος ἀδικεῖ φτωχούς). Ὡσπερ ὑετός λάβρος καί ἀνωφελής (μοιάζει μέ μπόρα ραγδαία καί ὀλέθρια)» (Παρ. κη' 3).

Γιὰ νά συλλάβουμε τό γιατί δέν πῆγε καλά τό πρᾶγμα, ἄς ἀνατρέξουμε στή συνθησιμένη γιὰ μᾶς πηγή σοφίας: τῇ Βίβλῳ. Νά ἐξετάσουμε πῶς ἔπρεπε νά κάνουμε καλές, συμβατές πρός τό Χριστιανισμό ἐπενδύσεις, ὥστε νά ἀποφύγουμε τήν καταστροφή. Ἄν καί ἡ Γραφή δέν εἶναι ἐγχειρίδιο ἀσφαλῶν ἐπενδύσεων, μᾶς προσφέρει κάποιες ἀρχές, πού μᾶς προάγουν καί πνευματικά καί οἰκονομικά. Αὐτά τά δύο σχετίζονται στενά, ὄχι βέβαια μέ τήν ἐννοια ὅτι ὅσο πῖο πλούσιος εἶναι κανεῖς τόσο μεγαλύτερο κέρδος πνευματικό ἔχει. Ἀντιθέτως διαβάζουμε: «μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. στ' 20). Αὐτό, ἀπ' τήν ἄλλη πλευρά, δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά εἴμαστε οἰκονομικά ἐξαθλιωμένοι γιὰ νά πᾶμε στούς οὐρανοὺς, ἀλλά μᾶς κατευθύνει νά ἐστίσουμε τήν προσοχή μας πρός ὅ,τι πράγματι ἀξίζει μέσα στήν προοπτική τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ πρῶτος κανόνας εἶναι ἀπλός: «τὸν Θεὸν φοβοῦ καί τὰς ἐντολάς αὐτοῦ φύλασσε» (Ἐκ-

ρείας σας. Νά σᾶς μιλήσουν καί νά σας ποῦν «τί ἐστὶν ἄνθρωπος καί ὅση τοῦ ἡμετέρου γένους ἡ εὐπρέπεια...». Νά σᾶς χειραγωγήσουν στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης. Νά φωτίσουν τόν πίνακα τῆς προσωπικῆς σας καταξίωσης.

Προσπεράστε, φίλοι νέοι, τῇ δικῇ μας μικρότητα καί τῇ δικῇ μας ἀδράνεια.

Ἀνοῖξετε σεῖς, μέ τόν ἐνθουσιασμό σας καί τήν ὁρμή σας, τίς πύλες τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί μπῆτε νά ἀπολαύσετε τήν «ἄλλη» ποιότητα τῆς ζωῆς καί τόν ἄλλο, ἀτέρμονα, πλοῦτο τῶν ὁραμάτων Της καί τῶν βιωμάτων Της.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

κλ. ιβ' 13). "Ό,τι καί ἂν κάνουμε πρέπει νά ἐξετάζουμε στή συνείδησή μας ἂν εἶναι συμβατό πρὸς τὴν διδασκαλία τῆς πίστεώς μας. Μήπως κλέβουμε καί ἐξαπατοῦμε γιὰ νά πλουτίσουμε; Μήπως ζημιώνουμε ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἄλλους ἀνθρώπους; Δείχνουμε χριστιανικὴ ἀγάπη; Ἄν ἡ συνείδησή μας μᾶς σηκώνει κόκκινη σημαία, πρέπει νά σταματᾶμε.

Δεύτερον, ὅταν σκεπτόμαστε κάποια ἐπένδυση καλὸ εἶναι νά ἀκοῦμε τὴ συμβουλὴ: «*τίς ἐξ ὑμῶν, θέλων πύργον οἰκοδομῆσαι, οὐχὶ πρῶτον καθίσας ψηφίζει* (λογαριάζει τὴν δαπάνην), *εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν* (ἂν μπορεῖ νά ἀνταπεξέλθει);» (Λουκ. ιδ' 28). Αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη οἰκονομικὴ συμβουλὴ, πού ἔχει κανεὶς στὴ διάθεσή του: χτίσε τόσο, ὅσο σοῦ ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά σου· δανείσου τόσο, ὅσο μπορεῖς νά τό ξεχρεώσεις· σκέψου πολὺ πρὶν κάνεις κάτι. Καμιὰ ἄλλη ἀρετὴ δέν εἶναι τόσο ἀπαραίτητη γιὰ μιὰ ἀσφαλὴ ἐπένδυση ὅσο ἡ σύνεση.

Τρίτο, πρέπει νά ἀναθεωρήσουμε τίς ἀποφύσεις μας· νά μὴ θεωροῦμε τὸ δανεισμό ὡς μέσο κέρδους. Πρέπει νά τὸν ξαναδοῦμε ὡς ὄργανο ἐλέους καί ὄχημα γιὰ προσφορά χριστιανικῆς ἀγάπης. «*Εἰάν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν* (ὅτι θὰ σᾶς τὰ δώσουν πίσω), *ποία ὑμῖν χάρις ἐστίν;* Καί γάρ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα. Πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες (χωρὶς νά ἐλπίζετε σέ ἐπιστροφή), καὶ ἔσται ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ Ὑψίστου, ὅτι αὐτός χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς» (Λουκ. στ' 34-35).

Ἡ Βίβλος ἀπαγορεύει ξεκάθαρα τὴν τοκογλυφία. Οἱ δανειστὲς σήμερα, ζητώντας συνεχῶς μεγαλύτερους τόκους, κάνουν ἀκριβῶς αὐτό, πού ἀπαγορεύεται: τοκογλυφοῦν. Ἡ τοκογλυφία εἶναι δαγκωματιά ἐπώδυνη στοὺς δανειολήπτες, πού βλέπουν τὰ δάνειά τους νά ἐξανεμίζονται ἀπὸ τοὺς τόκους. Οἱ δανειστὲς «ροκανίζουν» τὰ εἰσοδήματα πολλῶν, πού πετάνε ψηλά χωρὶς περισκεψή, μὲ ὄνειρα

χμαιρικά, καὶ πληρώνουν βαρὺ τὸ τίμημα.

Δέν θέλω νά παρεξηγηθῶ. Δέν ὑπάρχει τίποτε κακὸ στό νά θέλει κανεὶς νά βελτιώσει τὰ οἰκονομικά του. Τό νά ἐπιχειρεῖ, ὅμως, νά τό κάνει μὲ ξένα λεφτά, καὶ μάλιστα ἄκοπα, ὅπως ὑπόσχονται οἱ περισσότεροι σύμβουλοι ἐπενδύσεων, δέν τό θέλει ὁ Θεός. Ἡ τοκογλυφία προσφέρει στό δανειστή μεγάλο κέρδος, χωρὶς αὐτός νά κουράζεται. Ὁ Ἄπ. Παῦλος εἶναι σαφής: «*ὅτε ἤμεν πρὸς ὑμᾶς, τοῦτο παρηγγέλομεν ὑμῖν, ὅτι εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω*» (Β' Θεσ. γ' 10). Τό χωρὶς κόπο οἰκονομικὸ κέρδος κλονίζει τὴν κοινωνικὴ ἰσορροπία γιατί κάποιοι κερδίζουν χωρὶς νά παράγουν τίποτα, ἐπιβαρύνοντας τοὺς ἄλλους, πού στό τέλος εἶναι οἱ χαμένοι. Αὐτὴ ἡ πρακτικὴ ἐκμηδενίζει τὰ εἰσοδήματα ὧν ἔχουν ἀνάγκη καὶ τὰ μεταφέρει, ὡς κέρδη, στοὺς δανειστὲς τους, δημιουργώντας ἔτσι συνθηκὲς οἰκονομικῆς κρίσεως, σάν τὴ σημερινή.

Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος καθορίζει ρητὰ σέ ὅ, τι ἀφορᾷ τὸν τόκο: «*εἰάν ἀργύριον ἐκδανείσης τῷ ἀδελφῷ σου τῷ πενιχρῷ παρὰ σοί* (ἂν δώσεις δάνειο σέ φτωχὸ ἀδελφό, συνάνθρωπό σου), *οὐκ ἔση αὐτόν κατεπεύγων, οὐκ ἐπιθήσεις αὐτῷ τὸκῳ* (νά μὴ τὸν πιέξεις νά σοῦ τό ἐπιστρέψει, οὔτε νά τοῦ ζητᾷς τόκο)» (Εξ. κβ' 25). Τό δάνειο θεωρεῖται στὴ Βίβλο ὡς ἔργο ἀγάπης, ὡς τρόπος γιὰ νά δεῖξουμε τὴ φροντίδα μας στοὺς ἀδελφούς μας, πού ἔχουν ἀνάγκη καὶ ὄχι τρόπος γιὰ νά αὐξήσουμε τὰ κεφάλαιά μας.

Κάποιοι, ἐν τούτοις, πολὺ σωστά θὰ ἀντιτείνουν ὅτι, ἂν δανείσει κανεὶς χρήματα σέ κάποιον, γιὰ νά ἀναπτύξει κερδοφόρα ἐπιχείρηση δικαιολογεῖται νά ζητήσῃ ἓνα λογικὸ τόκο, δεδομένου ὅτι τὸ κεφάλαιο αὐτό θὰ χρησιμοποιηθεῖ γιὰ τὴν αὔξησιν τοῦ πλούτου τοῦ δανειολήπτη. Ὁ δανειστής δικαιούται, ἐπομένως, νά ἔχει συμμετοχὴ στὰ κέρδη του. Τό ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν περίπτωση πού κάποιος ζητᾷ χρήματα γιὰ νά ἀγοράσῃ εἶδη πολυτελείας, ὅπως, γιότ, βίβλες, παλάτια, κτλ.

Ἡ Βίβλος δέν ἀναφέρεται σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἰκονομικὸ κέρδος, ὅταν ἀπαγορεύει

τόν τόκο. Ἀναφέρεται στὴν περίπτωση πού κάποιος ἔχει ἀνάγκη καὶ παίρνει δάνειο, ὅχι γιὰ τὴν ἐπιχειρήσή του, ἀλλὰ γιὰ νὰ καλύψει τίς ἀνάγκες του γιὰ τροφή καὶ στέγη. Ἡ ἀπαίτηση τόκου στὴν περίπτωση αὐτὴ ἀκυρώνει τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης, πού πρέπει ὅλοι νὰ τηροῦμε. Δὲν πρόκειται, δηλαδὴ, γιὰ τὸ ἂν θὰ ζητοῦμε τόκο ἢ ὅχι, ἀλλὰ ἂν θὰ κερδοσκοποῦμε μέσα σέ δύσκολες γιὰ τοὺς ἄλλους καταστάσεις, ἂν θὰ ἀπαιτοῦμε συμμετοχὴ σέ κέρδη, πού ξέρουμε ὅτι δὲν ὑπάρχουν.

Χρησιμοποιώντας αὐτὴ τὴ βασικὴ ἀρχή, μπορούμε ἐπαρκῶς νὰ κρίνουμε καὶ νὰ ἀξιολογοῦμε τίς ἀνάγκες τῆς πραγματικῆς ζωῆς. Ἄν, δηλαδὴ, ἓνα δάνειο εἶναι παραγωγικὸ ἢ ὅχι, ἂν δανειζόμαστε ἢ δανείζουμε γιὰ παραγωγικούς σκοπούς, ἀγαθοεργούς, ἢ γιὰ σκοπούς ἐπίδειξης καὶ βιτρίνας, μέ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἀντιπαραγωγικούς. Πρέπει νὰ θέτουμε τὴν ἠθικὴ μας κρίση σέ δράση καὶ νὰ σκεπτόμαστε προσεκτικὰ πρὶν κάνουμε μιὰ ἐπένδυση στὴν κεφαλαιαγορά ἢ δανείσουμε χρήματα σέ κάποιον. Πρέπει νὰ ἀξιολογοῦμε τὸ κάθε τί μέ χριστιανικά κριτήρια, γιατί δὲν εἶναι σωστό νὰ συμμετέχουμε σέ πράξεις, πού προωθοῦν τὴν ἀπληστία, τὰ ἀβέβαια κέρδη, τὴν ἐκμετάλλευση, οὔτε νὰ τίς ἐνθαρρύνουμε.

Τέλος, ἂς ἀναφερθοῦμε στίς ὄντως χριστιανικές ἐπενδύσεις, τίς μόνες, πού δὲν χάνουν τὴν ἀξία τους στό πρῶτο φύσημα, πού κλονίζει τὴ Γουόλ Στρήτ. «*Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις (οὔτε σκόρος οὔτε σκουριά) ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν (ὅπου κλέφτες δὲν κάνουν ριφιφί, δὲν κλέβουν)*» (Ματθ. στ' 20). Οἱ δικές μας ἐπενδύσεις ἂς εἶναι πνευματικές· ἐπενδύσεις σέ ἔργα πίστεως, ἐλπίδας, ὑπομονῆς, χριστιανικῆς ἀγάπης. Αὐτὰ τὰ σίγουρα «κεφάλαια» θὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν μιὰ ζωὴ γιὰ τὴν αἰωνιότητα, ὅχι μερικά μόνο χρόνια μετὰ τὴ συνταξη, στὰ γεράματά μας. Γιατί ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα μας νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτόν τόν κόσμο θὰ θεμελιώσουμε τὴ νέα ζωὴ μας «*ἐπὶ χῶματι ἐν πέτρᾳ καὶ ὡς πέτρα χειμάρρου Σωφὶρ* (πάνω σέ βράχο τῆς κοίτης τοῦ χρυσοφόρου

χειμάρρου Σωφὶρ)» καὶ θὰ εἶναι «*ὁ Παντοκράτωρ βοηθὸς ἀπὸ ἐχθρῶν*» (Ἰώβ κβ' 24-25). Καμιά σημασία δὲν θὰ ἔχουν τότε οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς. Θὰ μᾶς ἀποκαλυφθεῖ τότε ἡ πραγματικὴ ἀξία τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν μας.

Στὴν κούρσα γιὰ ἀναζήτηση κέρδους ἡ κοινωνία μας ἔχει ξεχάσει τίς ἀνεκτίμητες παλιές τῆς χριστιανικῆς ρίζες. Προσπαθοῦμε νὰ ἀποβάλουμε ἀπὸ τὴ ζωὴ μας τὸ Θεό, καὶ ὅσο περισσότερο προσπαθοῦμε τόσο περισσότερο καταστρεπτικές εἶναι οἱ συνέπειες. Ἡ κρίση, πού βιώνουμε, εἶναι μιὰ ἀπὸ αὐτές. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐπαναφέρουμε στὴν πράξη τὴ χριστιανικὴ μας παράδοση καὶ νὰ τὴ χρησιμοποιήσουμε ὡς μέσο πού θὰ ἀλλάξει τὸν κόσμο γύρω μας. Βασικὲς ἀρχές σύνεσης, ὁπως, μετριοπάθεια καὶ ὀρθὴ σκέψη, ἐκ παρὰλλήλου μέ τίς χριστιανικὲς ἀρετές θυσίας καὶ ἀγάπης, θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν χρηστικοὶ κανόνες γιὰ κάθε πτυχὴ τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς. Μέσα ἀπ' αὐτές θὰ βροῦμε τὸ δρόμο πρὸς μιὰ στέρεη ζωὴ, πνευματικά καὶ οἰκονομικά, καὶ θὰ διαπιστώσουμε, ὅτι ὁ ἀληθινὸς θησαυρὸς μπορεῖ νὰ συσσωρευθεῖ καὶ νὰ διατηρηθεῖ αἰωνίως, ὅχι ἐδῶ, ἀλλὰ στὸν οὐρανό.

π. Βασίλειος C. Tudora

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

ΠΑΛΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΑΘΕΪΣΤΗΣ ΘΕΩΡΕΙ ΟΤΙ Η ΕΥΡΩΠΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΝΟΜΑΣΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

Ο φιλόσοφος και συγγραφέας Μαρτσέλο Πέρα θεωρεί, ότι η Εύρώπη πρέπει να ονομάζεται χριστιανική, διότι μόνο αυτό μπορεί να ενώσει την ήπειρο. Ο Πέρα, 1-ταλός γερουσιαστής, παρουσίασε τό βιβλίο του «Perche Dobbiamo Dirci Cristiani» («Γιατί πρέπει να ονομαζόμαστε Χριστιανοί») στη Ρώμη στις 4 Δεκεμβρίου 2008, όπως μεταδίδει η ρωσική ιστοσελίδα («Θεολόγος ru»).

Στήν εισαγωγή ο Πέρα γράφει: «*Η θέση μου είναι η θέση ενός αθεϊστή και φιλελεύθερου, πού απευθύνεται στον χριστιανισμό για ελπίδα*». Είς απάντηση, ο Πάπας Βενέδικτος 16^{ος} στο γράμμα του προς τόν Πέρα έγραψε, ότι τό βιβλίο του έχει «*μεγάλη σημασία για την Εύρώπη και τόν κόσμο*».

Ο Πέρα διετέλεσε πρόεδρος της ιταλικής βουλής την περίοδο 2001 έως 2006 και είναι συγγραφέας μεγάλου αριθμού βιβλίων. Τό 2004, μαζί μέ τόν τότε καρδινάλιο Josef Ratzinger, τόν σημερινό Πάπα, δημοσίευσε την έργασία «Senza Radici» («Χωρίς Ρίζα»), όπου ανέλυε τά προβλήματα πού ανησυχούσαν την Εύρώπη.

Ο Πέρα σημειώνει, ότι τό νέο βιβλίο «*δέν είναι πολεμική, αλλά κριτική*» και είπε, ότι «*η εύρωπαϊκή ιδιότητα δέν έχει σαφή επεξήγηση, είναι ένα σύνολο πολλών πολιτισμών και ιδιαιτεροτήτων*».

Καί πρόσθεσε: «*Μόνο η χριστιανική ρίζα μπορεί να τά ενώσει όλα αυτά σ' ένα σύνολο*».

Ο Γερουσιαστής σημειώνει, ότι πρέπει να αναρρωτηθούμε «*ποιοί είμαστε, σέ τί πιστεύουμε, ποία είναι η αποκλειστικότητά μας, ποία είναι η ιδιαιτερότητά μας*; Εάν δέν θέτω αυτά τά έρωτήματα, τότε δέν ξέρω πώς να φυλαχτώ από τούς επιτιθέμενους και επί πλέον δέν γνωρίζω, τί πρέπει να διδαχθώ».

Ο Πέρα αναφέρθηκε στη πρόσφατη συνάντησή του μέ τόν Βενέδικτο 16^ο, πού τόν ρώτησε: «*Πάνω σέ ποία βάση εγώ σάν πιστός και εσύ σάν αθεϊστής μπορούμε να συναντηθούμε μέ τό σκοπό να προστατεύσουμε εκείνες τις αρχές και αξίες, χωρίς τις οποίες, όπως εσύ και εγώ τό γνωρίζουμε, ο πολιτισμός μας δέν μπορεί να ύπαρξει*;».

Ο Πέρα σημείωσε, ότι η χριστιανική αντίληψη περί του ανθρώπου είναι εξαιρετική και δέν βρίσκει αντιστοιχία σέ άλλους πολιτισμούς και προειδοποίησε ότι αν απορρίψουμε τις χριστιανικές αρχές, θά καταστρέψουμε την κληρονομιά μας.

Σέ μία ήπειρο μέ τέτοια πολυμορφία πολιτισμών, όπως η Εύρώπη-κατέληξε ο Γερουσιαστής-είναι απαραίτητο να βρούμε την κοινή κληρονομιά, πού θά δείχνει: «*Αυτό είναι Εύρώπη*».

Μετάφραση: Κ. Μεϊχανετζίδης

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Κερατσίνι 8.12.08

Σεβασμιώτατε, εύλογεΐτε.

Τό ὄνομά μου εἶναι Μανώλης Φουντουλάκης. Εἶμαι 85 ἐτῶν καί μένω στό Κερατσίνι. Δέν γνωρίζω ποιός Σᾶς ἔδωσε τό ὄνομά μου καί μοῦ ἀποστέλετε τακτικά τήν «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση». Τήν διαβάζω μέ πολύ προσοχή καί Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά. Σᾶς ἔχω δεῖ κατά πρόσωπον στήν «Τηλετώρα». Γνωρίζω τήν δοκιμασία Σας.

Στό τελευταῖο φυλλάδιο τῆς «Ε.Π.» διάβασα ὅσα γράφετε γιά τόν ἀειμνηστο, Μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο. Πόσο συγκινήθηκα: καί ἐγώ εἶχα τήν εὐλογία νά τόν γνωρίσω ἀπό κοντά.

Εἶμαι Σεβασμιώτατε ἀποθεραπευμένος χανσενικός. Ἦμουν τότε νοσηλευόμενος ἀλλά καί ἐργαζόμενος στό Κέντρο Χανσενικών τῆς Ἀγ. Βαρβάρας. Ἦταν ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος πού ἱερούργησε στούς λεπρούς, καί μετά τό πέρας τῆς Λειτουργίας στάθηκε στήν ἔξοδο τοῦ ναοῦ καί ὅλοι οἱ ἄρρωστοι τοῦ φίλησαν τό χέρι καί λάβαμε τήν εὐλογία του.

Ἦλθε καί μετά, ὡς πρώην Ἀρχιεπίσκοπος καί ἱερούργησε μετά τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Νικαίας Γεωργίου, ἐν ὑπαίθρῳ γιατί δέν χωροῦσε ἡ Ἐκκλησία. Εἶχα τήν εὐλογία νά συμφάγωμεν εἰς τήν τραπεζαρία τοῦ Ἱδρύματος ὅπου ἐκεῖνοι παρεκάθησαν μέ ὅλους τούς ἄρρώστους.

Τακτικά ἔστελνε τόν νέο τότε Ἐπίσκοπο Εὐρύπου κ. Βασίλειον καί μᾶς ἱερουργοῦσε.

Τόση καλοσύνη καί ἀγάπη δέν μᾶς εἶχε δεῖξει κανεῖς. Ἕνας ἄρρωστος Ἐπαμεινώντας Ρεπουνάκης, τυφλός καί ἀνάπηρος τόν προσφωνοῦσε. Αὐτός ἔγραψε ἀργότερα τήν ἀνέκδοτη μέχρι σήμερα αὐτοβιογραφία του μέσα στήν ὁποία ἀναφέρει καί περὶ τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου. Φωτοτύπησα καί σᾶς στέλνω ἕνα ἀντίγραφό της καθὼς καί τρία ἄρθρα πού εἶχαμε γράψει μαζί στόν «Κόσμο τῆς Ἑλληνίδος» γιά τή Σπιναλόγκα. Ἐπίσης Σᾶς στέλνω φωτοτυπία τῆς ἐξομολογητικῆς μου ἐπιστολῆς πρὸς τόν ἐπικώριο Ἐπίσκοπό μας «Πέτρος καί Χερσονήσου» κ.κ. Νεκτάριο εἰς τήν ὁποίαν τόν ἐνημερώνω γιά τήν Σπιναλόγκα γιατί κατάγομαι ἀπό τήν Ἐλούντα, πού βρίσκεται κοντά.

Ἄν εἶναι εὐλογημένο διαβάστε το.

Συγκωρέστε μου Σεβασμιώτατε τήν ἀνορθογραφία καί κακογραφία μου, ἀλλά δέν ἔχω καί τόσο καλὰ χεράκια.

Μέσα ἀπό τήν καρδιά μου εὐχομαι γιά τήν ἀποκατάστασή Σας καί καλές καί εὐλογημένες Ἁγίες Ἡμέρες

Μέ βαθύ σεβασμό

Σᾶς φιλῶ τό χέρι

Ε. Φουντουλάκης

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliροφοrisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ
Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr